

РЕШЕНИЕ

№ 20822

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6766** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 КСО.

АССГ е сезиран с жалба от А. Р. Ж. срещу решение № 1040-21-258/16.05.2024 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град. Претендира отмяната на обжалвания административен акт и присъждане на разноски на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

А. Ж. е подала чрез Дирекция „Бюро по труда - С.“ Заявление вх. № 107-02-0690/08.06.2022 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО (л. 74). Към заявлението е приложена Заповед № 4/01.06.2022 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с осигурител „СТИЛ – М1“ ООД, ЕИК[ЕИК], издадена на основание чл. 71, ал. 1 КТ, считано от 01.06.2022 г. (л. 76).

По подаденото заявление, с Разпореждане № 214-00-8399-1/23.06.2022 г. на длъжностно лице по осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и 54в, ал. 1 КСО на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за периода от 01.06.2022 г. до 31.03.2023 г. в размер на 18.00 лв. дневно (л.71).

От приложената на л. 36 справка за актуално състояние на трудовите договори на жалбоподателката е видно, че релевантният период по чл. 54а КСО обхваща трудовия ѝ стаж при осигурителите „СТИЛ – М1“ ООД и „АЛБАЙДА М“ ЕООД.

Със Заявление вх. № 107-02-0695#1/30.09.2022 г. (л. 70) А. Ж. е декларирала промяна в обстоятелствата, а именно считано от 03.10.2022 г. същата е започнала да упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване.

С Разпореждане № 214-00-8399-2/10.10.2022 г. (л.67) на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54д, ал. 1, т. 1 КСО е прекратено изплащането на отпускното ПОБ, считано от 03.10.2022 г.

Във връзка с постъпил сигнал вх. № 1043-21-144/06.03.2023 г. и необходимостта от извършване на ревизия на разходите на ДОО на „АЛБАЙДА М“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е издадена Заповед № ЗР-5-21-01318226/08.03.2023 г. (л. 58), с която е възложено извършването на пълна ревизия на разходите на ДОО при този осигурител за периода от 05.10.2012 г. до 28.02.2023 г.

Проверката на осигурителя е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-01465447/23.11.2023 г. (л.52). В хода на проверката е установено, че за А. Ж. е налице уведомление по чл.62, ал. 5 КТ за сключен трудов договор с А. М ЕООД на 30.09.2021 г. на длъжност „помощник счетоводител“ и основно трудово възнаграждение 535.00 лв., който считано от 03.05.2022 г. е прекратен. За лицето са подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4 КСО за м. 10.2021 г. и м.04.2022 г., за периода от м.11.2021 г. до м.03.2022 г. лицето е в неплатен отпуск със зачитане на трудов стаж. От А. Ж. е подадена декларация за факти и обстоятелства вх. № 1043-21-144#17/12.09.2023 г. (л. 82) в хода на извършваната проверка. В декларацията е посочено, че задълженията ѝ в „АЛБАЙДА М“ ЕООД били да изготвя ведомости и осигуровки, като работела от вкъщи. Не е работила във фирмата заедно с други лица. За естеството на работата била запозната от счетоводителя – А. И., което обстоятелство не се потвърдило в хода на проверката. Трудът е полаган от вкъщи, като за периода на договора е била и в неплатен отпуск. Възнаграждението е получавала „навън“ на ръка от лице, което не е управител на дружеството.

В констативния протокол е посочено, че в хода на проверката не се е установило престирание на труд от страна на наетите в дружеството лица, като липсват доказателства за реално извършвана трудова дейност. Не е извършвана стопанска дейност след септември 2021 г. Липсвали данни за реализирани приходи от търговска дейност, като в ГФО за 2021 г. липсват отразени разходи за наети лица, а за 2022 г. не е била подадена ГФО. Липсата на счетоводна и трудовоправна документация препятства извършването на проверки от страна на НОИ, ГИТ и НАП. Поради това е направен извод, че за лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори, сред които и жалбоподателката, нямат качеството на осигурени лица.

Издадени са Задължителни предписания № ЗД-1-21-01465453/23.11.2023 г. (л.59) за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО.

Поради неизпълнение на предписанията от страна на осигурителя, подадените данни са заличени служебно по реда на чл. 4, ал. 1, т. 4 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

С оглед заличаването на данните, от Р. е установено, че в 18-месечния период жалбоподателката е осигурявана за риска „безработица“ както следва:

от 01.12.2020 г. до 30.09.2021 г. вкл. – 10 месеца при осигурител ЕТ „ВЕ-МИ-СТИЛ-КАТЯ ВАЧЕВА“, като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;

от 03.05.2022 г. до 31.05.2022 г. вкл. при осигурител „СТИЛ-М“ ООД, като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение.

Установено е, че в релевантния 18-месечен период по чл. 54а КСО – от 01.12.2020 г. до 31.05.2022 г. вкл. от който се определя правото за получаване на ПОБ, общият осигурителен стаж на А. Ж. е 10 месеца и 28 дни, т.е. по – малко от изискващите се 12 месеца.

Издадени са Разпореждания № 214-00-8399-5/28.03.2024 г. (л.45), с което е отменено Разпореждане № 214-00-8399-1/23.06.2022 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО, Разпореждане № 214-00-8399-6/28.03.2024 г. (л.44), с което е отказано отпускането на ПОБ, както и Разпореждане № 214-00-8399-7/28.03.2024 г. (л.41), с което е разпоредено на А. Ж. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 01.06.2022 г. до 30.09.2022 г. в размер на 1 548.00 лв.

Разпорежданията са обжалвани по административен ред с жалба вх. № 1019-21-6878#1/18.04.2024 г. (л.22) пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с Решение № 1040-21-258/16.05.2024 г. е отхвърлил жалбата и е потвърдил процесните разпореждания. Решението е връчено на 24.06.2024 г. лично на А. Ж. (л.19).

Представени са доказателства за компетентността на органа, издал решението (л.18).

От правна страна съдът намира следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 1 КСО и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г., от която е видно, че Т. В. е назначен на длъжността Директор на ТП на НОИ С. – град (л.18), като с него са потвърдени разпореждания, също издадени от компетентен орган (л.42). При издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Спорният въпрос по делото е дали жалбоподателката А. Ж. е имала качеството на „осигурено лице“, като служител на „АЛБАЙДА М“ ЕООД и дали същата е извършвала трудова дейност в дружеството.

Легална дефиниция на понятието „осигурено лице“ се съдържа в §1, ал. 1. т. 3 от ДР на КСО, съобразно която това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 КСО.

С оглед разпределението на доказателствената тежест, указана на страните с Разпореждане № 12751/24.07.2024 г., съдът намира, че от страна на жалбоподателката не са ангажирани никакви доказателства за установяване на обстоятелството, че фактически е осъществявала трудова дейност в „АЛБАЙДА М“ ЕООД. Именно трудовата дейност е основанието за възникване на осигуряването, поради което нейното извършване следва да бъде доказано от страна на работника/служителя, който претендира да е придобил съответните осигурителни права. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС /Решение от 14.02.2024 г. по адм. д. № 1732/2023 г. на ВАС; Решение от 9.01.2024 г. по адм. д. № 9311/2023 г. на ВАС; Решение от 20.04.2023 г. по

адм. д. № 6637/2022 г. на ВАС и др./ наличието на трудов договор и трудова книжка, отразяваща трудово правоотношение въз основа на него, не доказват действително осъществяване на трудова дейност. Това е така, тъй като от събраните по делото писмени доказателства не се установява дружеството фактически да е извършвало дейност през процесния период. Липсата на каквато и да било стопанска дейност от страна на работодателя и процесуалната пасивност на жалбоподателката досежно доказване на юридическите факти, от които черпи благоприятни за себе си последици, обосновават извод за недоказаност на тези факти, респ. законосъобразност на изводите на административния орган.

Следва да се подчертае, че съставеният констативният протокол по своята правна природа е официален документ, обвързващ съда, като неговото съдържание не е опровергано от доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, поради което и съдът го кредитира.

От горните разсъждения следва, че лице, за което не са налице доказателства, че е извършвало реална трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице. Наличието на трудов договор е предпоставка за възникване на осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение, изчислено по подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, но само по себе си не е достатъчно, тъй като липсва идентичност между трудово и осигурително правоотношение, а последното възниква само при реално упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. Формалното наличие на трудов договор без реално да бъде извършвана трудова дейност не води до възникването на осигурително правоотношение, както правилно е посочил административният орган и в каквато смисъл е трайната съдебна практика на ВАС, цитирана в атакуваното решение – решения по адм.д. № 11209/2020; 11380/2020; 8377/2021; 8679/2021; 9309/2021 г. и др.

Съгласно разпоредбата на чл. 10 КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Доколкото по делото се установява, че жалбоподателката не е извършвала трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО и не е била осигурено лице по смисъла на параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, то данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО законосъобразно са заличени от регистъра на осигурените лица.

В конкретния случай са издадени предписания към осигурителя за заличаване на данните по отношение на жалбоподателката, вследствие констатациите, че осигурителят не е извършвал дейност, в което производство няма данни, тя да е участвала като страна. Нейното участие е било на плоскостта на чл. 44, ал. 1 АПК. Издаването на предписанията обаче не накърнява нейното право на защита, тъй като тя може да защити своите права в настоящето производство като установи, че е извършвала трудова дейност, което е юридическият факт според КСО за възникване на осигурителното правоотношение, или за неговото прекратяване след прекратяване на трудовата дейност (Решение № 7991 от 27.06.2024 г. по адм. д. № 1528/2024 г., VI отд. на ВАС). Този факт – на извършвана трудова дейност, в случая не се установява в производството пред административния орган и пред настоящия състав.

Възражението, че след като е налице валиден трудов договор, който не е обявен за недействителен, е налице и осигурително правоотношение е неоснователно. Това е така, защото може да има трудов договор, респективно трудово правоотношение, но да не се извършва реално трудова дейност. Както и, че може да има реално

извършване на трудова дейност, без да е оформена с трудов договор. Във всички случаи, осигурителното правоотношение не може да се предполага, а следва да бъде установен юридическият факт в условията на пълно доказване, че се извършва трудова дейност, за да възникне правото на обезщетение за осигурителните събития. Защитими са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали. В случая осигурителните права не са възникнали (Решение № 7317 от 13.06.2024 г. по адм. д. № 10915/2023 г., VI отд. на ВАС).

В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. Административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че са налице предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО.

Горното мотивира и решаващият извод на съда за неоснователност на подадената жалба, което обуславя отхвърлянето ѝ. Като последица от неуспешното оспорване на административния акт, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателката следва да заплати на НОИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. Ж. срещу решение № 1040-21-258/16.05.2024 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА А. Р. Ж., ЕГН [ЕГН], [населено място], кв. Х. Д., [улица], ет. 4, ап. 7, да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 150 лева.

Решението на основание чл. 119 КСО е окончателно.

СЪДИЯ: